

ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΣΕ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Στην αυγή του Νέου Έτους διαυσταρώνουμε όλοι διάπυρες τις ευχές για μια Καλή Χρονιά-έστω λίγο καλύτερη από τις προηγούμενες κακές χρονιές οπότε κλιμακώνεται ολοένα οξύτερη η μεγάλη κρίση. Μακάρι! Ωστόσο, δεν αρκούν οι ευχές. Δυστυχώς, το Πολιτικό Σύστημα παραμένει αμετανόητο και αναπαράγει όσα αίτια προκάλεσαν και τροφοδοτούν την κρίση. Αυξάνει τις αντιπαραγωγικές δημόσιες δαπάνες για να διορίζει στο Δημόσιο περισσότερους υπαλλήλους, που είναι άχρηστοι αλλά είναι πελάτες του. Συντηρεί ένα Κράτος που είναι τριτοκοσμικό και εχθρικό προς τον Λαό, αλλά είναι λάφυρο των πολιτικών και των συμμάχων τους Ολιγαρχών. Ωστόσο, τα τόσα παθήματα δεν μας έγιναν μαθήματα. Επανέρχονται οδυνηρότερα κάθε χρόνο αλλά δεν ισχύει η «επανάληψις μήτηρ πάσης μαθήσεως». Κρίμα.

Παρά τις εκάστοτε αντίθετες πολιτικές διακηρύξεις, η Ελλάδα βυθίζεται κάθε χρόνο πιο βαθιά στην εθνική παρακμή επί δεκαετίες πια. Ήταν αναπόφευκτη αφ'ότου οι ποικίλες ηγεσίες-όχι μόνον οι πολιτικές- παρόρμησαν τους τωρινούς Έλληνες να εγκαταλείψουν την παράδοσή μας, την γλώσσα μας και την ελληνική παιδεία μας ώστε τάχα να «εκσυγχρονισθούν» και να γίνουν δήθεν «Ευρωπαίοι».

Όταν επί χρόνια δέναμε τα σκυλιά με τα λουκάνικα, τα αίτια της επερχομένης κρίσης φαίνονταν και όσοι «μετέχουν της ημετέρας παιδείας» μπορούσαν να την προβλέψουν. Ήταν η φυσική συνέπεια του γεγονότος ότι καταφρονήσαμε την κληρονομιά μας και εγκλωβισθήκαμε στην αυταπάτη της «προόδου», της «ευημερίας» και της «ελευθερίας» που μας έστησαν και ακόμη χειρίζονται χέρι-χέρι η ανελλήνιστη Εξουσία με την Ολιγαρχία. Τα αίτια της κρίσης δημοσίευσε επανειλημμένα ο υποφαινόμενος τα προηγούμενα έξη χρόνια. Η υπενθύμιση αυτή δεν είναι κάποια έπαρση. Είναι απόδειξη ότι, παρά τα αλλεπάλληλα παθήματα και Μνημόνια, ο Μηχανισμός της Κρίσης παραμένει ανέπαφος και τρώει τις σάρκες μας. Παρατίθεται αυτούσια μια ακόμη μαρτυρία από το έτος 2011 ως εξής:¹

Επί χιλιάδες χρόνια οι Έλληνες βίωναν και επί πλέον πραγμάτων μια μοναδική κοσμοαντίληψη και στο πλαίσιο αυτής ελαύνονταν από μια ακλόνητη αυτοπεποίθηση για τον Ελληνισμό, την προοπτική του, την ερμηνεία της Ιστορίας του, τις αυτοφυείς δυνάμεις του και τις μεγάλες ευκαιρίες του.

Στους χαλεπούς καιρούς μας αυτή η κοσμοαντίληψη των Ελλήνων έχει μεθοδικά διασαλευθεί και η αυτοπεποίθησή τους έχει υποκατασταθεί από μια άνωθεν διοχευτευμένη μοιρολατρεία. Ο ελληνικός Λαός, με όργανο τον αναπαυτικό μύθο του δήθεν παντοδυνάμου Κράτους-Πατέρα, οδηγείται σε χαμηλή πτήση με σταθερή πυξίδα την ασφαλή, υποτίθεται, Λογική και την οφθαλμοφανώς ευτελή δημόσια πρακτική. Αυτή η κατάσταση καθίσταται στους καιρούς μας φοβική και υποτροπιάζει σε νόσο παραλυτική καθώς ο μέσος Έλληνας, καρφωμένος στον καναπέ του, απαξιώνεται νύχτα-μέρα από την τηλεόραση και τους αυθάδεις «παντογνώστες» της.

Ο συστηματικός αυτός ψυχολογικός πόλεμος είναι προγραμματικός. Ο Έλληνας «πρέπει» να χάσει την ιδιοπροσωπεία του και την αυτοπεποίθησή του για να πάψει να είναι απρόβλεπτος -όπως π.χ. άλλοτε το 1821 και το 1940-1944 και τώρα στην παγκόσμια ναυτιλία, στην υπεράσπιση της Θράκης, του Αιγαίου, της Κύπρου και της Μακεδονίας. Ο πολίτης «πρέπει» να «λειτουργεί ελεύθερα και δημοκρατικά» τάχα στην τηλεοπτική του εικονική πραγματικότητα που δήθεν «είναι πιο πολυφωνική παρά ποτέ» αφού ακούγονται τόσες πολλές φωνές από τόσο πολλές μεριές! «Χρειάζονται» καταχρεωμένοι και κατατρομαγμένοι καταναλωτές όχι μόνον αχρήστων υλικών προϊόντων και δανείων αλλά και κυρίως συσκευασμένων πληροφοριών, συντονισμένων καταστροφολογιών, υπερεθνικών ιδεολογιών και δικτυωμένων υπηρεσιών ώστε να

¹ Ν.Ι.Μέρτζος, Σταθμοί Ελλήνων, κεφ.22 εθνική επιτυχία και τιμωρία, σελ. 432, εκδ.Κυριακίδη 2011

ανταποκρινόμεθα όλοι μας αυτόματα στις εκάστοτε εντολές των Μεγάλων Αδελφών σαν τα σκυλιά του Παυλώφ.

Πραγματικά, λοιπόν, οι αυτοφυνείς ελληνικές αξίες, παντελώς ασύμβατες με το Σύστημα και υπερβατικές, είναι επικίνδυνες για το κατεστημένο της Ολιγαρχίας αλλά και για τους βολεμένους στη μιζέρια τους «εδώ δεν γίνονται τέτοια»! Επί πλέον αποτελούν προσωπική προσβολή για τους ισοβίτες της εικονικής πραγματικότητας, τους χρυσωμένους κεκράκτες των Αφεντικών και τους «πεφωτισμένους» φυλακισμένους στην Λογική- Φυλακή υψίστης ασφαλείας.

Ωστόσο, όταν ελαύνονταν από την πατρώα κοσμοαντίληψή τους οι Έλληνες, ακόμη κι η δικιά μας γενιά, επέτυχαν πολλά και θαυμαστά. Αλλιώς, πώς θα υπήρχε η σημερινή Ελλάδα; Τέτοια, έστω ολίγα, γίνονται και σήμερα αλλά μπορούν να γίνουν αύριον απείρως περισσότερα εφ' όσον επανέλθουμε στον εαυτόν μας και στην Οδόν μας. Αυτό διδάσκει η ελληνική Ιστορία. Αρκεί οι ικανοί να προχωρήσουν στις στοχαστικές προσαρμογές συναρμολόζοντας παραγωγικά την εθνική κληρονομιά μας με τους πιο πρωτοπόρους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Η πίστη κινεί όρη. Και συχνά τα εκίνησε στην Ελλάδα.

Αυτή η πεποίθηση και η πολλή αγάπη για το εμπερίστατο Γένος μας (...) αναγέννησε μέσα σε μονάχα οκτώ περίπου χρόνια ένα ερημωμένο χωριό, ξεχασμένο σε μια ψηλή βουνοκορφή πάνω στο Βίτσι. Μοναδικό στρατηγικό πλεονέκτημά του ήταν ο βαθύς σεβασμός στην εξαιρετικού κάλλους απάτητη Φύση, στην εθνική κληρονομιά και στην παράδοση. Είναι ακριβώς εκείνα τα χιλιάκριβά μας στοιχεία τα οποία, όμως, ο πατερναλιστικός κρατισμός, ο ακόρεστος ατομικός ωφελιμισμός και ο πιο χυδαίος αλλά κερδοφόρος τουρισμός είχε ανακηρύξει «εμπόδια της σύγχρονης ανάπτυξης» και τα ισοπέδωσε. Αυτά, όμως, τα στοιχεία έκαναν πρότυπο ραγδαίας οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης εκείνον τον ερειπιώνα με απόλυτη κοινωνική συνοχή και με εύφορη ηπιότητα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση το βράβευσε.

Τον Οκτώβριο 1994 το Νιμφαίον είχε μόνον 35 κατοίκους, χρωστούσε στην Αγροτική Τράπεζα δάνειο 12.000.000 δραχμών με επιτόκιο 28% και το ταμείον ήταν μείον 3.000.000 δραχμές! Γίνονταν φανερό ότι χρειάζονταν άλλη αντίληψη, άλλος ορίζοντας, άλλη διοίκηση, άλλο επίπεδο και ισχυρές συμμαχίες. Το στοίχημα ήταν:

1. Να αναγεννηθεί το ερημωμένο χωριό, να αναπτυχθεί και να ανανεωθεί η κοινωνία του με καινούργιες οικογένειες σε έναν συνεκτικό ιστό.

2. Να διασωθεί μια σπάνια πλέον κιβωτός της εθνικής κληρονομιάς και να λειτουργεί ως ανοικτή σχολή ζωντανής διδασχής αφιερωμένη ευλαβικά στο Γένος.

3. Να φανερωθεί εσαεί ότι ο Ελληνισμός, παρ' ότι αυτομαστιγούμενος ως ανάξιος, διαθέτει τις δυνάμεις και τις δυνατότητες να αναπτυχθεί παραγωγικά, συνεκτικά και ταπεινά κατά τρόπον πρότυπον μέσα από τους εφθαρμένους του θεσμούς.

Άρα η οικονομία του ήταν ο τουρισμός. Αλλ' όχι ο μαζικός, λαίμαργος και χυδαίος που είχε ήδη πλήξει βαρύτατα την Ελλάδα: το φυσικό της περιβάλλον και την αισθητική της, την κληρονομιά της, την κοινωνία της και το ήθος της. Συνεπώς, ο νέος τουρισμός όφειλε να είναι ήπιος, σεβόμενος την συνολική κληρονομιά μας, ελκυόμενος και τρεφόμενος απ' αυτήν. Τέλος, ο ήπιος τουρισμός δεν έπρεπε να μονοπωληθεί οικονομικά αλλά το παραγόμενο εισόδημά του να διαχυθεί στην νέα κοινωνία ώστε αυτή να αναγεννηθεί και να απλωθεί ισχυρή και ιδίως συνεκτική.

Το εγχείρημα έμοιαζε τρελό στην τρέχουσα Λογική αλλά πέτυχε λαμπρά γιατί κινήθηκε στην πατρώα κοσμοαντίληψη και στις αξίες του Ελληνισμού.

Ν.Ι.Μέρτζος